

אנציקלופדיה
עבודת ה' פנימית

אג - אגרוף

בלבבי משכן אבנה

אגרוף

אגרוף, "ואיש אשר יכה את רעהו באבן או באגרוף", יש כמה וכמה לשונות בדברי חז"ל מה הצורה של **אגרוף**, אבל המשמעות היותר פשוטה, שזה שיטת רבי עקיבא, שהוא מקפל את אצבעותיו לתוך כף יד, וכדברי הרמב"ן.

וההגדרה השורשית היא, כלומר, יש את עצם כף היד, ויש את האצבעות המתפרטים ממנה, הכף זהו המקום של הכללות, והה' **אצבעות** שיוצאים מכף האדם, הם ההתפרטות של הדבר, וכאשר נעשה תנועה היוצרת אגרוף, זהו קיפול של האצבעות בחזרה למקורם, לשורשם.

אגרוף - אגר - פ"ו גימטריא אלקים

יתר על כן המילה אגרוף מורכבת משתי תיבות, מהמילה **אגר** - כמו שהורחב לעיל בפעם הקודמת שזהו הכח של הצירוף של חלקי המוחין, ומאותיות פ"ו, וכידוע עד מאד שם **אלקים** גימטריא פ"ו, זהו **אגר-אלקים**, מצרף את כל חלקי האלקים. אלקים זהו מידת הדין, "תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם". "הוי"ה הוא האלקים", בתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין" - זה ל"ב פעמים שנאמר **אלקים** במעשה בראשית, "ראה שאין העולם מתקיים, עמד ושיתף עמו מידת הרחמים שנאמר ביום עשות הוי"ה אלקים ארץ ושמים".

א"כ, גדר של אלקים הוא מידת הדין, והאגרוף הוא צירוף של כל חלקי מידת הדין, אלו הם האצבעות של האדם, חלקי האצבעות שהם בבחינת "**אצבע אלקים היא**" דייקא, וכאשר מצרפים את הדבר, נעשה הצירוף של הה' אצבעות, כל חלקי מידת הדין.

ג' החלקים שביסוד מידת הדין

באופן יסודי ושורשי, מידת הדין נחלקת לג' חלקים, [כמובן שהיא נחלקת ליותר חלקים, אבל מצייירים את השלוש עיקריים שבהם].

החלק התחתון של מידת הדין, זו מידת דין בפועל, תוקף מידת הדין שיוצאת מהכח לפועל, ההנהגה בפועל של מידת הדין, "מצא בעל חוב לגבות את חובו", זהו הדין, "יקוב הדין את ההר", וכל שורשי החסרונות בפועל, היסורים שבאים על הנבראים, הם ההתגלות בפועל של מידת הדין.

למעלה מכך יש את מידת הדין שמהותה היא עצם כוחות הגבול של כל דבר, כל דבר ודבר בעולם דידן, יש לו את הגבולות שלו, בזה נבדל כביכול, מציאות הבורא מציאות הנבראים, מציאות הבורא - אין סוף, מציאות הנבראים, ברי-גבול, וכל נברא ונברא יש לו את גבולו שלו, הגבול של כל דבר היא מידת הדין, והיא נקראת דין מלשון די-נ', זה מידת הדין, העולם הוא בבחינת נ', שזה הרי מה שנאמר בעבד עברי "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנם וגו' ואם אמר העבד אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי והגישו אדוניו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדוניו את אזנו במרצע **ועבדו לעולם**", לעולמו של יובל", עולמו של יובל, שזה שנת החמישים, כלומר, סדר העולם - הוא נברא בשבעה, שזה ששת ימי בראשית ושבת קודש, כל דבר מתפרט לעצמותו שלו - שזה ההתפרטות של **שבעה שהם שבעה**, מעין הספירה מפסח עד שבועות, כך גם זהו סדר זמן ימות עולם, ולאחר מכן מגיע היום החמישים, ובשנים השנה החמישים שנת היובל, זהו "עולמו של יובל", וזהו "לעולם" שנאמר בלשון הפסוק, והיינו, שכשנאמר בפסוק "לעולם" שזה עולמו של יובל, זה לא רק ילפותא שכאן מתפרש 'לעולם'

עולמו של יובל, אלא מוגדר כאן שזה עולם, עולם זה עולמו של יובל. וא"כ מידת הדין שזהו הצמצום שיש בכל דבר, זה נקרא דין מלשון די-נ', מקור ה"עולמו" של כל דבר, כל דבר ודבר יש לו את 'עולמו' שלו, "יסוד החסידות ושורש העבודה התמימה שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו, יש לו 'עולם' ידיה, 'כל צדיק וצדיק יש לו מדור לפי כבודו'. כלומר, יש לו עולם דיליה, זה 'עולמו', וכל דבר ודבר בעולם דיליה - זה הדי-נ', מידת הדין.

שורש מידת הדין בשם ש-ד-י

ושורש הדברים בשם ש-ד-י כידוע, כמו שחז"ל הרי דורשים שני דרשות, מהו גדר שם ש-ד-י, לשון חד בחז"ל, "שיש די באלוקותו לכל בריה ובריה", זה ש-ד-י - 'שיש די באלוקותו לכל בריה ובריה', זה מצד התגלות האלוקות הנבראים.

ודרשא שניה כידוע, בגמ' בחגיגה בפ' אין דורשין "ש-ד-י", שאמר לעולמו די", 'שאמר לעולמו די', כלומר, מתחילה היה העולם מתפשט עד שגער בעולמו ואמר לעולמו די, זהו ש-ד-י, 'שאמר לעולמו די'. ובתוך ה'אמר לעולמו די', יש את מה שהוא אמר לכללות העולם די, ויש מה שחל בכל דבר בפרטותו, שחל בו מציאות של די.

בעשרה דיברות - בעשרה מאמרות שמהם נברא כל מה שנברא בכל דיברה ודיברה, ו"שאמר לעולמו די" זה לא מימרא נוספת - אלא זה מונח בתוך כל מימרא ומימרא ה'די' שבמימרא, זהו "שאמר לעולמו די".

זוהי מידת הדין, וכשמידת הדין יוצאת לפועל, היא הנקרא אדנות - א'-דין, יש את עצם מידת הדין, והשורש שלה זהו שם ש-ד-י שהוזכר, 'שאמר לעולמו די'.

זוהי א"כ, המדרגה השניה של הדין, כח הגבול שמעמיד כל דבר על עומדו, "האומר לים עד פה תבוא", מקום הגבול דפרט דכל מציאות הנבראים.

נח הדין שב'דברי אלקים חיים'

למעלה מכך יש מידת הדין גבוהה יותר, והיא נקראת כבר בהגדרה השורשית אלקים, במדרגה הזו נאמר, מה שהגמ' אומרת בעירובין לגבי שמאי והלל, ובהרחבה זה נאמר בגדרים מסויימים מעבר לכך [- בלי להיכנס כרגע לנקודת הנידון וגדריו], "אלו ואלו דברי אלקים חיים", כלומר, כל אחד ואחד כאשר הוא אומר את אותו דבר, אז זה "דברי אלקים חיים", הוא אומר לפי גבולותיו שלו, לפי גבולותיו שלו, לפי חלקו שלו, "ותן חלקנו בתורתך", לפי חלקו שלו בתורה, זה ה"אלו דברי אלקים חיים" שהוא אומר, האלקים שמונח במה שהוא אומר, כלומר - אלו הם גבולותיו בהשגת התורה, התורה מצד עצמה, "ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים" וכל חד וחד לפי שורשו, אלו הם גבולותיו של תפיסתו בהשגת התורה.

והגדרת הדבר א"כ, "אלו דברי אלקים חיים" - זה השגתו בעצם מציאות הדברי תורה, וכשנאמר "אלו ואלו דברי אלקים חיים", כל אחד יש לו את הגבול שלו, אבל נעשה צירוף של די של אחד, עם די של אחר, זה נקרא "אלו ואלו דברי אלקים חיים".

והמדרגה הזו היא הנקראת ידיד, "לבנימין אמר ידיד ה' ישכון לבטח", והגמ' הרי דורשת "יבוא ידיד וכו' ויתגלה בחלקו של ידיד" וכו' - כל אלו שנקראים שם בגמ' ידיד - מהו ההגדרה של ידיד, ידיד נקרא, בלשון אחד, יד ויד, כל אחד נותן יד לרעהו, זה ידיד, "איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק", אבל בערכין דידן השתא, מהו ההגדרה של ידיד - די ודי, כל אחד ואחד לעצמו יש לו מציאות של 'די' דיליה, וה'די' דיליה יכול להתרחב ולהתפשט, ולהצטרף לחלקו של חברו, זה עומק המושג הנקרא 'ידידים', ידיד הוא מי שנותן את גבולו שלו ומצרף אותו לגבולו של חברו, ובמקום הזה נעשה הצטרפות של כל החלקים כולם, ועל ידי כן, מתארך חלקו של כל אחד ואחד.

נח ה'דא אריכתא' שביד ונח הצמצום שבאצבעות

זה ההגדרה שנקרא יד, יש את עצם היד עצמה, ויש את האצבעות שביד. ולהבין ברור, הרי כסדר שליחות מצד יד איתרבאי, 'ידא אריכתא', כלומר, בעצם התפיסה הנקראת יד מונח כח שהיא צריכה להתארך, והגילוי לזה בקרא, כדרשת חז"ל שפירשו את קרא, במה שנאמר אצל בתיה בת פרעה "ותשלח את אמתה ותקחה" שלחך מ"ד "נתארכה ידה אמות הרבה". ולפי"ז להבין ברור, מה מצמצם כל יד שהיא לא מתרחבת להיכן שהיא מתרחבת, מעבר לשיעור שלה, האצבעות, מצמצמות את היד, עד כמה שהיא מציאות של יד שהיד היתה בלא צורת אצבעות, אז היה מתגלה ביד העצמות הפנימית שלה שהיא בבחינת "ידא אריכתא", אבל יש מה שמצמצם את היד, שהוא מה שמעמיד אותו באופן כזה שהוא מצומצם, שהוא בבחינת די, יש את עצם היד עצמה שהיא מורכבת מי"ד פרקים כידוע, י"ד חלקים, שעל שם כן היא נקראת יד, אבל מה שמצמצם אותה בהתפשטותה שהיא הופכת מיד לדי - זה האצבעות שביד, והאצבעות שביד, והאצבעות של תורה כמו שאומרת הגמ', כלומר שיעוריה של תורה שמתגלים באצבעות, היינו משום שהם הנותנים שיעור וגבול למציאות היד, היד מצד עצמה היא "ידא אריכתא", והאצבעות הם בבחינת 'אצבע אלקים', הם החלק שיוצר את מציאות הצמצום, הגבול, שהיד לא מתפשטת מכאן ואילך.

ולפי"ז בעומק, כל שליחות שהיא בגדר "ידא אריכתא", הגילוי של "ידא אריכתא" הוא כאשר מצרפים את הידי' של האחד עם הידי' של השני, מצרפים את מציאות האצבעות, הצירוף הזה, הוא בעצם מעמיד את הגילוי שהיד חוזרת להתגלות העצמית שלה, שליחות שהיא 'ידא אריכתא' הוא לא דבר מחודש על גבי היד, אלא הוא עצם מציאות היד, אלא שנעשה ליד מציאות של גבול והשליחות מחזירה את היד לעצמותה.

והשורש הברור לכך זה מה שהוזכר קודם לכן, דברי הגמ' בחגיגה, "מתחילה היה העולם מתפשט עד שגער בעולמו ואמר לעולמי די", יש את עצם העצמות של ה"היה העולם מתפשט" ויש את הגער בעולמו ואמר לעולמו די' שזה התכונה שחלה על גביו שמצמצמת את הדבר, זהו 'גער בעולמו ואמר לעולמו די'. וכמו"כ נאמר על כל די-די, כמו שהוזכר, משום שעצמות היד הוא "מתחילה היה מתפשט" אלא ש"גער ואמר לעולמי די", וכמו"כ "אמר ליד די", האצבעות הם הידי' שחל במציאות היד כמו שהוזכר, אבל כמו שבעולם העצמות היא התפשטות, וה'גער בעולמו ואמר לו די' הוא כח שני מתחדש על הדבר, כך גם בעצמות היד כמו שהוזכר, יש בה מציאות של 'ידא אריכתא' שהיא יכולה להתארך, והאריכות הזו, היא גופא העצמות של היד, והצמצום של האצבעות היא נקודת תוספת על מציאותה של היד.

החלשת היד שמנח האצבעות מתהפך מ'חלש' לתוקף שב'שליח'

ולפי"ז, להבין בבירות, ברור הדבר שכאשר מתגלה המציאות של היד מכח הגבול שביד, מכח הצמצום שביד, מכח האצבעות שביד, שיעוריה של תורה שמתגלים באצבעות, א"כ, מתגלה צמצום ב'אריכתא' שביד, זה מצד האריכות שביד, ומתגלה גם צמצום בתוקף כחה של היד, שהוא מצמצם אותה כביכול באורך שבה, והוא מצמצם אותה באיכות שבה, בתוקף שבה, בחוזק שבה, ומכח כך נעשה מציאות של החלשה במציאות היד.

ולכן בעומק, בכל שליחות השלח זה אותיות חלש, ישנה הבחנה פשוטה שהכח של השליח הוא חלש יותר מכחו של המשלח, אבל בעומק יותר מתגלה להיפך, כל שליחות מגלה את הגדרת הדבר כמו שנאמר בקרא "החלש יאמר חזק אני", מכחה של השליחות זה מתהפך מחלש לשליח, מתגלה התוקף והחוזק, ולכן הוא יכול למנות מציאות של שליח, כי כמו שנתבאר, השליח הוא מכח עצם המציאות של ה"היה מתפשט", שהיד יש לו מציאות של התפשטות, ובפנים הללו, כאשר האדם עושה שליחות, אז מוכח העצמות של היד המתגלה, בלי הגילוי של האצבעות שמצמצמים את מציאות היד מצד אורכה של היד,

ויתר על כן, מצד תוקף כחה של מציאות היד, זה העומק של שורש הדבר שיש מציאות של שליחות שהוא האריכות של מציאות היד, באורך כפשוטו, ובתוקף של כח.

עומק תוקף האגרוף

ולפיכך א"כ, כאשר מתגלה המציאות הפנימית של היד, אז יתגלה תוקף וחוזק ליד, זה העומק של המושג שנקרא אגרוף שהוא מקפל את האצבעות, ואז נעשה ביד תוקף של חוזק וכח, וכפי שהוזכר בראשית הדברים, כאשר האדם מקפל את אצבעותיו, הוא מקפל את ההתפרטות של האצבעות לכח הכללות של הכף.

אבל עכשיו, בהגדרה נוספת ומדויקת יותר, כיון שנתבאר שעצמות מציאות היד היא מתפשטת, 'ידא אריכתא', ומה שמצמצם אותה, זהו מציאות האצבעות הן באריכות שבה, והן בתוקף כחה שנמצא במציאות של היד, לכן כאשר האדם קופץ את אצבעותיו אל תוך כף היד, א"כ, הוא יוצא מתפיסת האצבעות וחוזר לתפיסת היד, ובתפיסת היד מתגלה מציאות של 'ידא אריכתא'.

משיח - ה'ידא אריכתא' של אדם הראשון

הכח הזה, הוא הנקרא כחו של דוד המלך, הגמ' אומרת בסנהדרין "אלו הם בעלי אגרופים של דוד", למה דווקא אצל דוד נאמר מציאות של בעלי אגרופין, כידוע מאד, דוד בגימטריא יד, דוד שהוא 'מלכא משיחא', שורש ד'מלכא משיחא' - משיח בן דוד, אין כוונת הדבר שיתגלה שבסוף יומין יבוא אדם שהוא יהיה המשיח שיתגלה בסוף הימים, אלא ההגדרה היא בהירה ופשוטה, משיח מאיר שהוא אינו אלא 'ידא אריכתא' מאדם הראשון, והרי חז"ל אומרים כידוע, ששבעים שנותיו של אדם הראשון שנתקצרו ממנו, שבמקום אלף שנה, הוא חי תשע מאות ושלושים שנה, שבעים שנה הללו ניתנו מאדם הראשון לדוד, אבל אין כוונת הדבר רק, שניתן איזשהו מעבר ממציאות חייו של אדם הראשון, ששבעים שנה מהם נעתקו וניתנו לדוד המלך, אלא מתגלה המהלך שיש אריכות של הדברים, שהדבר מתארך עוד, וכידוע עד מאד, דברי חז"ל, שאדם ראשי תיבות אדם דוד משיח, כלומר, כל צורת אדם השלם מתגלה שהוא מתחיל באדם, ה'מציעא' שלו זה דוד, והאחרית שלו זה משיח.

ב' ההבחנות מהיכן תחילת היד

וכפי שמזכירים כסדר, היד היא עולה עד הראש, ולמעלה מן הראש, מתפשטת לצדדים, ויורדת לרגלים ולמטה מכך, ולכן, זה הסיבה בעומק שהיא נקראת 'ידא אריכתא', היא לא רק 'ידא אריכתא' ממקום שבו מתחיל היד, במקום ה'כתפין' אלא מתגלה גם הבחנה הפוכה.

נחמד את הדברים - בהבחנה הפשוטה של היד היא מתחילה ממקום הכתפיים שזה ההבחנה של "בנימין ידיד ה'" שעליו נאמר "בין כתפיו שכן", כלומר, ששם הידים מצטרפים, בהתפרטותם הם נעשים ימין ושמאל, אבל במקום ה'כתפין' כפי שזה אצל כל אדם, שם הידים מחוברים, וזה הכח של האדם לחבר ידו עם יד של זולתו, שכל זמן ששני הידים של עצמו נבדלים זה מזה, הוא לא יכול לצרף את ידו עם יד זולתו, מאיפה השורש שהוא מצרף את ידו עם יד זולתו - מכח כך שידיו של עצמו מצורפים, והרי במקום האצבעות שבידים, הם נפרדים זה מזה, אבל מכח שבמקום שורשם, שזה מקום ה"בין כתיפיו", שהכתפיים הם מקום שורש לשני הידים, שם הם מצורפים יחד אהדדי, מהמקום הזה הוא יכול לצרף את מקום הידים גם לזולתו.

אבל יש את הנקודה יסודית מאד שמתבארת בדברי רבותינו בנידון זה - איפה ההתחלה של היד, ואיפה הסוף של היד, וכמו שהוזכר, ההסתכלות הפשוטה היא שההתחלה של היד זה במקום ה'כתפין', היא מתפשטת למקום הנחת תפילין, עד שהיד מגיע למקום האצבעות, זה ההבחנה הפשוטה, ומצד כך, המציאות של היד מתחילה במקום ה'כתפין', שם הוא המקום עליו נאמר בקרא "ידיד ה' ישכון לבטח וגו' ובין כתיפיו שכן" מקום חיבורם של הידים כמו שנתבאר.

אבל ההבחנה ההפוכה, להדיא הוזכרה בדברי רבותינו פעמים הרבה, שצורת יד בעצם, היא מתחילה הפוך, האצבעות הם ה'למעלה', ומקום הכתפיים הם מקום ה'סיפא' של היד.

נח ה'אחד' שבאגרוף - מקום תחילת הידים מלעילא

ולהבין את הדברים עמוק, בתחילת יצירתו של אדם, כמו שרש"י מביא את דברי חז"ל על מה שנאמר אצל נח "זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו", מהו "עצבון ידינו", שמעיקרא היד היתה קמוצה, לא היו בה אצבעות חלוקות, כך היתה צורת היצירה הראשונה, וא"כ, עומק הדבר הוא, שמתחילת הדבר מעיקרא, מה שהיד נמצאת למעלה, היא לא נמצאת למעלה באופן שיש לה ה' אצבעות נפרדות, לפי הצורה שהיד מתחילה במקום 'כתפין' והיא מסתיימת במקום האצבעות, שם באמת יש חלוקה של ה' אצבעות, אבל בתפיסה השורשית ההפוכה, שהידיים מתחילים מלעילא, שמקום הידיים מתחיל מלמעלה, שם יש אגרוף, שם צורת הדבר הוא שהאצבעות מחוברות עם הכף, מצורפים גם יחד, בקלקול נאמר "ותשת עלי כפכה", אבל בשורש הדבר שמתגלה בצורת היצירה הראשונה שהידיים נמצאים לעילא, הם נמצאים באופן שאין שמה חלוקה של אצבעות, אלא הם באופן של אגרוף, באופן שהאצבעות מחוברות לכף יד. ובאופן הזה, הידיים מתחילים לעילא, ויד כזו שמתארכת מהמקום העליון, היא האריכות שמתארכת ויורדת עד מקום האחרון שבדבר, זה כח האריכות שביד, ה'ידא אריכתא' שמתארכת מריש דרגין עד אחרית דרגין.

כשיש את מציאות ההתפרטות, אין מקום של אריכות, אלא כל אחד פונה - "איש לדרכו פנו" - "איש לבצעו פנו", צורת האצבעות, ובפרט זה מתגלה בבוהן, היא פונה למקום אחר, היא מתפרטת כמציאות לעצמה.

אבל כאשר מתגלה האופן של האגרוף, שהיד מקבצת אל תוכה את כל החמישה אצבעות, שם יש כח של 'אחד', והכח של ה'אחד', הוא הכח של האריכות שמתחיל מריש כל דרגין עד אחרית כל דרגין.

שורש נח השליחות - ממקום ה'אחד'

ובלשון פשוטה ובהירה, הכח של שליחות, כח של 'ידא אריכתא', לא מגלה שראובן שולח את שמעון, אלא הוא מגלה את ה'אחד' הפנימי של ה'ידיד', וע"י כן יש כח שהם אחד, לכן שמעון יכול להיות שליח של ראובן, בהגדרה החיצונית, יש משלח, ויש שליח, וראובן משלח את שמעון, אבל בהגדרה העמוקה של 'ידא אריכתא', כיון שיסוד ה'ידא אריכתא' הוא מאותו מקום שהאצבעות אינם מחולקים, אלא הם מצורפים לכף היד, מקום ה'אחד' הפנימי, מה שאפשר שראובן ישלח את שמעון הוא מחמת שבשורש נשמות ישראל הם חד, "אתה אחד ושםך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", בעכו"ם נאמר 'אין שליחות לעכו"ם', כי עכו"ם יסודו מ'עלמא דפירודא', ואם הוא נמצא מ'עלמא דפירודא', לכן הוא לאו בר שליחות, מה שכל אחד ואחד מישראל יכול לשלוח מישהו, זה מחמת שביסודם נפשם הם בעצם 'אחד', ואם ביסודם נפשם הם 'אחד', א"כ בהתגלות של מקום הפירוד, כאשר מעוררים את תפיסת האחד, אז נעשה המציאות שאפשר לשלוח אחד את חברו.

נחזור רק ונחדד, ישנה הבחנה שהוא שולח את זולתו מכח שהוא 'ידיד', שתי ידיים שמצטרפים, שזה מקום ה"בין כתיפיו שכן", מקום בית המקדש, שם מקום ההצטרפות של כולם, אבל בהבחנה העמוקה יותר, השורשית יותר, עניינה ומהותה היא, שבעומק הנשמות, הנשמות הם אחד, ולכן שייך לשלוח את זולתו מחמת שביסוד נפשם, המציאות שלהם שהם אחד, ומשם מאיר אור מציאות השליחות, כל שליחות שכאשר שולחים מישהו, זה מאותו מקום שהדבר הוא כבר למעלה ממקום ההתפרטות, וזה העומק שלך זה נקרא שליחות, ששלח שזה אותיות של-ח', זה לא בתוך מערכת ה'שבע' וה'שבע פעמים שבע', אלא היא נוגעת במקום האחדות שבדבר, במקום השמיני, שם מקום האחדות השלם, כידוע, ושם נאמר בעומק "אלו ואלו דברי אלקים חיים", ויתר על כן, זה אותו מקום ששם יש את מציאות הצירוף, את

מציאות האחדות, ויתר על כן את מציאות ה'אחד', כמו שנתחדד, במקום הזה יש מציאות של שליחות, להצטרף למציאות של זולתו.

נח קיפוץ הידים בקומת הנפש

אשר על כן, כשה מתגלה בנפשו של האדם, בצורה של אגרוף, כמו שהזכר, אגרוף זה לא רק תנועת יד בפועל, אלא אגרוף זה בעצם כך שהאדם מאחד את מקום ההתפרטות, בקומת אדם המקום המתפרט ביותר באיברים [- יש שערות שבאדם שהם לא איבר, אלא מותרים המח, פסולת שבאדם, שזה הבחינה של - "מלך מסתפר בכל יום"], שזהו המקום שבעצם האיברים מתפרט ביותר, אלו הם האצבעות שזהו מקום ההתפרטות הגדולה ביותר שיש באדם, באצבעות הידים ויתר על כן, באצבעות הרגליים. באצבעות הרגלים יותר קשה להפוך אותם לאגרוף, שמה מתגלה מקום ה'פירודא', רגליה יורדות מות', "כי המות יפריד", אבל באצבעות הידים מתגלה מקום הפירוד, אבל מתגלה גם מקום האחדות של הצירוף, כמו שנתבאר.

מצד המדרגה של הצירוף זה לזה, בין אדם לחבירו, דייקא צריך לפתוח את הידים עם האצבעות ולצרף את הידים אל זולתו, שזה נאמר בגדרי צדקה האיסור לקפוץ את ידו, אבל במקום העליון יותר מתגלה שהאדם מעמיד את היד שלו באופן של אגרוף, באופן של מציאות של אחדות.

חז"ל הרי אומרים שבשעה שהאדם יוצא לאויר העולם, ידיו קפוצות, ועל דרך כלל כשהוא יוצא מן העולם, ידיו פשוטות, כביכול שהוא לא השיג כלום ממה שנמצא כאן בעולם, "מה פשפשת, ומה מצאת", אבל בעומק יותר כוונת דברי חז"ל, שכשהוא יוצא לאויר העולם, הוא נמצא בראשית האחדות, וכשהוא יוצא מהעולם, אז הוא נמצא כבר ב"המות יפריד", ולזה ידיו פשוטות, האצבעות הם אלה שהם שורש הסוף של האדם, כפשוטו, באצבעות הרגליים שהם ממש ה'סיפא' של האדם, שם מקום מיתתו, שם מקום ההתפרטות שלו.

כח קיפוץ הידים, האדם יכול לראות את זה באופן עמוק, שאחד מהתנועות שיכולים ליצור ריכוז לאדם, אם הוא רוצה להתרכז [- יש כמה וכמה אופנים לזה] אחד מהאופנים הוא שהאדם קופץ את אצבעותיו, וזה מועיל בפועל לריכוז, זה מחמת שזה לוקח את חלקי ההתפרטות שבנפש ומקבץ אותם אל מקום אחד.

כח קיפוץ הידים, הוא נגלה בפועל, בראש, וכמובן איש לפי ערכו, ולפי מצב נפשו באותו זמן, אבל הוא כח בראש, שהוא יוצר כח של התרכזות, בכללות, כל כח של קיפול של דבר, יוצר הצטמצמות לשורש, אמת הדבר - אבל בפרטות, דייקא במקום האצבעות של האדם, וקיפול האצבעות באופן של אגרוף, הוא מקבץ את כל החלקים כולם.

זה האגרוף, שהזכר בהחלה שהוא אותיות אגר-פ"ו, אגר האסיפה, ובפרטות כמו שחודד לעיל [בפעם הקודמת] זה אסיפת כח המחשבה, זה כח של קיבוץ פ"ו, קיבוץ של חלקי האלקים, כל חלקי ההתפרטות של ה-ל"ב פעמים אלקים שמוזכרים במעשה בראשית, האגר-פ"ו מצרף ומחבר אותם, שיתגלה ה"במאמר אחד יכול להיבראות", את כח ההתחלה, את מקום הקיפוץ שבנפש, מקום הקימוץ שבנפש.

אגרוף - גילוי תוקף ה'איתן' שבנפש

ככל שהאדם פועל כך מבפנים, והוא משתמש גם בתנועות החיצונות על מנת להגיע לאותו תפיסה פנימית, הרי שזה יוצר לאדם כח של ריכוז, ויתר על כן, זה יוצר לו כח של תוקף - הוא חוזר לנקודת הראשית שבנפשו - האצבעות כפי שהם היו למעלה, שהם היו מקופלות, ולכן, אפילו אם האדם שם את אצבעותיו למטה, אבל הוא מקפל את אצבעותיו באופן של אגרוף, א"כ, בעומק הוא מעמיד את ידיו למעלה מראשו כפי שורש צורת היצירה, ובאופן הזה, הוא כמו שהוא מושיט ידיו ללעילא לקבל את מקור השפע של ה'אחד', את מקום ההתדבקות ב'אחד'.

ככל שהדברים נעשים מתוך עבודה פנימית, ובמקביל אליהם, הם נעשים מכח תנועת היד גופא, בפועל, האדם מצרף את עצמו למקום האחדות, שהוא הוא תוקף **כח האיתן שבנפש**, זה כח האגרוף, האגרוף הוא לא תנועת יד של חוזק כפשוטו לעצמו, כמו בהיכי תימצוי שהאדם לוקח כמה דברים וקושרם יחד, שעל ידי כן נעשה בהם תוקף, אלא זה מחמת שהוא נוגע בשורשו - שם זה מקום עצם הנפש שנקרא "איתן", שכמו שבקומת נשמות ישראל, האבות נקראים **איתנים** כמו שדורשת הגמ', והיינו, מה שהם נקראים איתנים, כי ההתחלה הוא איתן, יש בו תוקף, "כל ההתחלות קשות". כמו כן, כאשר האדם מקבץ את אצבעותיו ומקפל אותם לתוך כף ידו, א"כ, הוא מעלה את היד למקום שורשו, וע"י כן הוא נוגע בעצם של הנפש שהיא **האיתן שבנפש**, שהיא תוקף, וזה משתלשל למטה שנעשה כח של תוקף ביד עצמה, אבל זה מתוך התרכזות והעמקה פנימית, הוא מחזיר את נפשו גופא, לשורשה העליון, למקום אחדותה ומקום האחד.

שאלות בכל הנושאים יתקבלו בברכה
במערכת השו"ת ויועברו למורינו הרב שליט"א
דוא"ל: rav@bilvavi.net | פקס: 03-548-0529

[לקבלת תשובה בפקס, נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-קולי של הפקס]

03-548-0529 | פקס: info@bilvavi.net

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל,
וכן מקבץ שאלות ותשובות לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה לכתובת: info@bilvavi.net
[לקבלת העלון השבועי והשו"ת דרך הפקס, יש לשלוח בקשה למספר הפקס 03-548-0529]

טלפון 052-763-8588 ■ פקס 03-548-05294 ■ ת.ד. 16452 ירושלים מיקוד 9116302 ■ info@bilvavi.net

שיעורי מורינו הרב שליט"א מופיעים ב"קול הלשון"

ישראל 073.295.1245 | USA 718.521.5231